

NGÔI NHÀ CỦA NHỮNG CÂU NÓI DỞ DANG

Một quãng nghỉ nhận thức

Gia đình nào cũng có bí mật.

Phần lớn không bao giờ được nói ra.

Chúng sống trong những quãng ngừng.

Chúng nấp trong những chuyện không ai nhắc lại.

Chúng chiếm ghế ở bàn ăn mà chẳng bao giờ được giới thiệu.

Tôi lớn lên trong một ngôi nhà do những câu nói dở dang nặn thành.

Không ai cố ý làm hại ai.

Chính điều đó khiến chuyện gia đình rắc rối đến thế.

Những ảnh hưởng sâu nhất thường đến mà không có chủ ý.

Người cha không phải lúc nào cũng dạy bằng lời.

Người mẹ không phải lúc nào cũng dạy bằng lời khuyên.

Đôi khi họ dạy chỉ bằng cách chịu đựng.

Đôi khi họ dạy bằng cách im lặng.

Đôi khi họ dạy qua những nỗi sợ họ không bao giờ nhắc tới.

Hồi bé, tôi thành một kẻ quan sát.

Tôi chăm chú lắng nghe.

Tôi nhìn nét mặt.

Tôi dò tâm trạng.

Rất lâu trước khi hiểu kinh tế, chính trị hay các mối quan hệ, tôi đã hiểu bầu không khí.

Tôi biết khi nào căng thẳng bước vào phòng.

Tôi biết khi nào nỗi thất vọng ngồi vào bàn.

Tôi biết khi nào ai đó đang mang một gánh nặng họ không gọi được tên.

Gia đình vẽ ra những tấm bản đồ.

Không phải bản đồ đường sá.

Bản đồ hành vi.

Những tấm bản đồ ấy cho ta biết chỗ nào được nói và chỗ nào nên im.

Chúng cho ta biết cảm xúc nào chấp nhận được.

Cảm xúc nào nguy hiểm.

Cảm xúc nào phải giấu đi.

Suốt nhiều năm tôi đi theo những tấm bản đồ ấy.

Không phải vì tôi đồng tình với chúng.

Mà vì đó là những tấm bản đồ duy nhất tôi có.

Mãi rất lâu về sau tôi mới hiểu rằng thứ ta thừa kế hiếm khi là vật chất.

Món thừa kế mạnh nhất đến mà giấu mặt.

Một nỗi sợ.

Một thói quen.

Một vai.

Một sự im lặng.

Và một ngày kia, nếu may mắn, ta nhìn món thừa kế ấy và hỏi một câu giản dị:

Tôi có buộc phải truyền nó lại không?

Câu hỏi ấy đánh dấu khởi đầu của tự do.

Ferdinando